ISSN 0132-4462.
№ 11 2004
ЛИСТОПАД

перець

Так

Я знаю вас, нащадки запорожців,
Я вірю вам і низько б'ю чолом!

Олександр ОЛЕСЬ.

НЕХАЙ БУДЕ СОНЯЧНО!

Київський Майдан Незалежності ще не бачив стільки усміхнених облич!

Усміхнені люди вийшли, щоб боротися за правду і своє майбутнє!

Вони були одухотворені вірою у справедливість!

Україна встала з колін!

Нам набридло бути зігнутими і приниженими, обдуреними і знеславленими!

Скільки днів і ночей, наче серце України, пульсував Майдан! Йшли з нього одні, а на їхнє місце приходили інші. В дощ, сніг, мороз...

І згадувалися пророчі Шевченкові слова:

«І буде син, і буде мати,
І будуть люди на землі...»

Йшли і їхали на Майдан сини і матері, батьки і діти, діди й онуки... Цього разу наша хата була не скраю, а в центрі стольного Києва.

І заговорили — нарешті народжується нація.

Ні! Нація була, є і буде! Народ наш древній, народ наш мудрий і непоборний...

І на сонячному Майдані його побачив увесь світ...

Україна встала з колін, усміхнулася і побачила сонце над головою!

Україна, правда, народ... Перемогли усі!

Нехай сонячно у нас буде на душі! Нехай сонячним буде у нас майбутнє!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ви ж мені кілька зубів залиште. Уряд обіцяв пенсію підвищити.

Василь ФЛЬОРКО

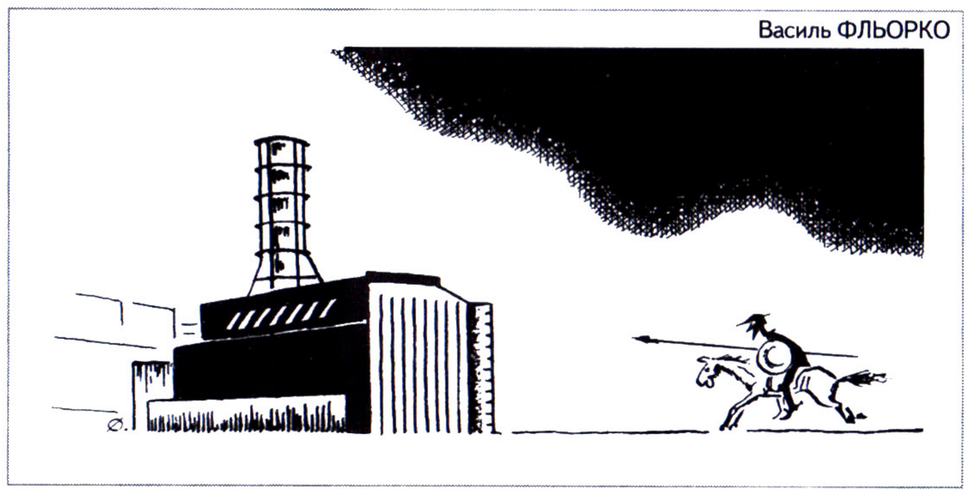

В'ячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Володимир АДАМОВИЧ

ІРОНІЗМИ

❄ *Де АЛКО, там і ГОЛЬ!*

❄ *Чим довший язик, тим гірше зберігаються зуби...*

Володимир ШЕСТАКОВ.
м. Кременчук.

❄ *Як можна розписатись у власній безграмотності?*

❄ *У кожного чоловіка при поверненні додому є свій ліричний відступ.*

❄ *Закон збереження матерії діє, поки не візьмуть в руки ножиці.*

Василь МОМОТЮК.

Олексій КОХАН

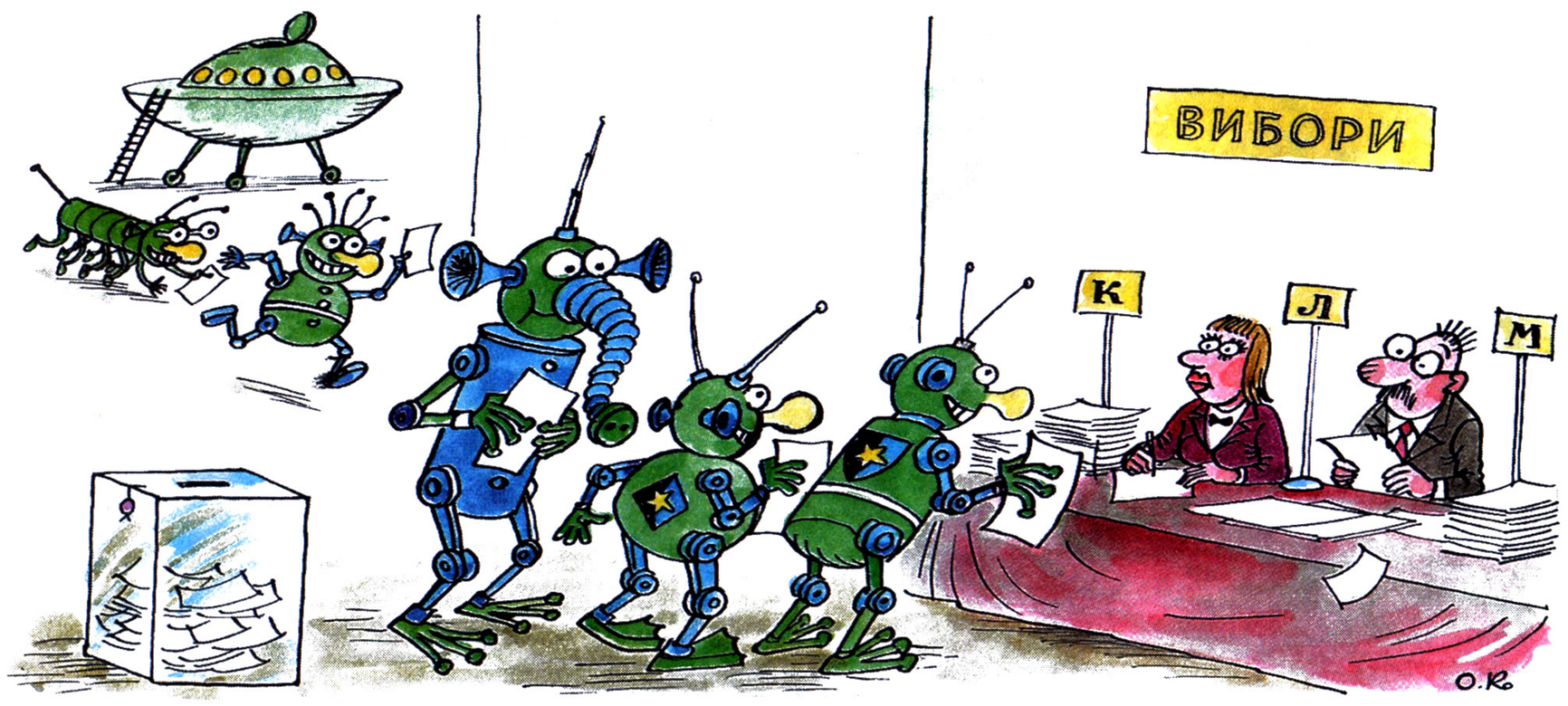

— Ми прибули голосувати за відкріпними талонами.

ФІНАНСОВИЙ РОМАНС

Ходять гроші між панами —
від Шулявки* до Панами,
трохи капає й богам —
від Гаваїв до Багам.

Ходять гроші по країні —
як раніше, так і нині:
ходять-бродять без кінця —
мимо мого гаманця...

НЕСТАТКИ

Чом це ми такі нужденні?
Тільки й чути зойки ці:
віє вітер у кишені,
ні копійки в гаманці...

Від скиглінь нема рятунку,
всяк мотивчик свій веде:
от, мов, порожньо у шлунку,
в гардеробі і т. д.

І під зойки ці тривожні
запитання виника:
чом на голову порожню
в нас
н і х т о
не наріка?!

САМОКРИТИЧНЕ

Я дурня дурнем обізвав —
І викликав потік обурень:
на мене дурень в суд подав,
щоб довести, що він —
не дурень.

Наклав на мене штраф суддя, —
але ж чи варто ображатись?
Хіба ж не дурень, справді, я
що з дурнем дурість
мав зв'язатись?..

ПРОГРЕСИСТ-ПРИНЦИПАЛ

Ні, він не проти
кардинальних змін,
та як настане час
рішучих звершень,
негайно в нірку заповзає він:
— Чого це я —
обов'язково перший?!.
Коли ж нове в борні перемага —
в кутку нову вивішує ікону
і з галасом: «За мною!» вибіга,
аби мерщій очолити колону!

Василь ШУКАЙЛО.

* Історичний район Києва.

ЗАКОН ЗБЕРЕЖЕННЯ МОРАЛІ

Жив колись Езоп на світі, добрий чоловік. Зерна мудрості людської він збирав весь вік. Став царем у царстві духу, хоча був рабом, заслуживши вічну славу мудрістю й горбом. Для Езопа провідною істина була: ЗГИНЕШ САМ, ЯКЩО БАЖАЄШ ТИ ДЛЯ ІНШИХ ЗЛА. І хоч так, на жаль, буває не завжди в житті, поклонімось мудрецеві за слова святі!

ЩИРЕ СЕРЦЕ

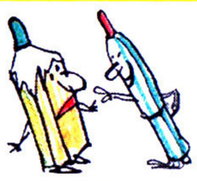

Насміхалась авторучка з олівця: — Ти ламаєшся без краю і кінця! — Олівець сказав: — Грішу я цим, грішу. Бо не кулькою, а серцем я пишу.

СВИНОТА

Порося під дубом жолуді ковтало. Дуб сказав: — Харчуйся та нагулюй сало. Порося жиріло та й свинею стало і коріння дубу геть попідривало. Нині дуб похилий на горі маячить, і ніхто на ньому жолудів не бачить, бо кому ж плодами славитись охота, як за твій рахунок живиться свинота?

ПІДВИЩЕННЯ

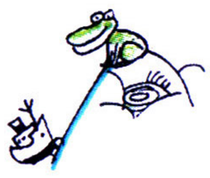

Корабель ішов рікою. У лихий момент занесло його на скелі і розбило вщент. Від жахливого удару хвиля заревла, підхопила з річки жабу, вгору понесла. І живе тепер та жаба на крутій горі. Розкошує у калюжі — в тиші та добрі.

Що тут скажеш? Так буває: кораблю біда, а якусь нікчемну жабу вгору підкида.

ПРЕМІЯ

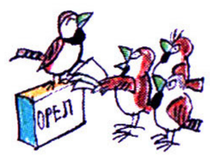

Горобець радіє: — Добре йдуть діла! Він одержав премію імені Орла. А йому ж ту премію видало журі, до якого входили горобці старі.

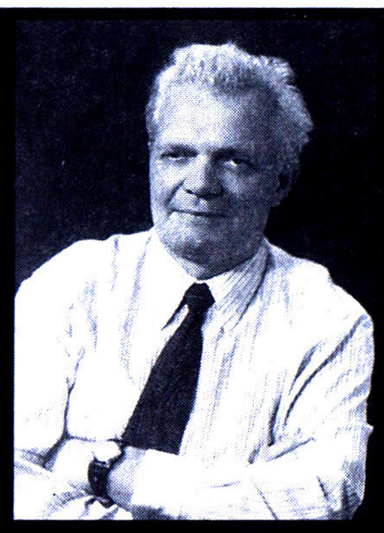

НАРОДНИЙ ПОЕТ

30 жовтня цього року перестало битися серце улюбленого поета нашого народу Павла Прокоповича Глазового. Мабуть, немає в Україні такого куточка, де б не знали цього імені. Його полюбили за живе народне слово, за нелукаву усмішку, за громадянську мужність, за мудрість...

Його читають і знають напам'ять дорослі і діти, будівельники і професори, водії і академіки, вчителі і міліціонери... Його вірші в репертуарі аматорів і народних артистів. Майже усе життя Павла Прокоповича було пов'язане із «Перцем». Талант Павла Глазового помітив і підтримав Остап Вишня, коли молодий воїн повернувся із пекла Вітчизняної війни і вступив до Київського педінституту.

З 1950 до 1961 року Павло Прокопович працював заступником головного редактора нашого журналу. До останніх днів — член редколегії «Перця».

Чи не щодня до редакції надходили листи, які починалися словами: «Дорогий Павле Прокоповичу!». Йому надсилали свої твори, з трепетом чекаючи на оцінку Майстра, ділилися своїми тривогами і бідами, просили допомогти. І він підтримував, допомагав, підбадьорював. Йому хотілося, «щоб людям весело жилося».

Поховали народного поета у Києві на Байковому кладовищі. А веселе і мудре слово Майстра живе і буде жити.

МОВА

Це було у ту годину, коли Бог створив людину. Зажурилася людина: — Милий Боже, я загину. Звірів ти створив швидкими, незвичайну дав їм силу, і вони мене задавлять, неозброєну, безкрилу. Бог сказав їй: — Нарікаєш ти дарма, бо мову маєш. А вона ж за все скоріша, сили всякої сильніша. Все вона тобі замінить, і не дасть ніде загинуть. Це добро повинна ти, як зіницю, берегти. Попередить зразу мушу: — Втратиш мову — втратиш душу, силу втратиш. І тебе — навіть курка загребе...

ДОГІДЛИВІСТЬ

Лев попросив, коли у нього боліла сильно голова: — Скажіть, будь ласка, солов'єві, нехай так гучно не співа.

Ведмідь штовхнув легенько вовка, а той — лисицю, та — тхора. А тхір схопився, завертівся: — Все буде зроблено, стара!

Вночі він нищечком підкрався і з'їв із пір'ям солов'я. А потім всюди огризався: — То ж лев звелів. При чім тут я?

ХВАЛА

Був у хазяйстві кабанець. Хазяїни його хвалили. Коли ж він виріс — обсмалили і з'їли з сіллю. Та й кінець.

Яка ж то радість, благодать, коли тебе шанують, хвалять! Та не радій, бо ще обсмалять і несолоного з'їдять.

СВОЯ БРАТІЯ

Народилась випадково ця простенька байка. Зайшла якось до крамниці з кошиком хазяйка. Щоб купити все, що треба, заглядає в список. — Дайте, каже,— двісті масла і кіло сосисок. Ухопилась продавщиця за одну сосиску і витягла разом з нею довжелезну низку. А я стою недалечко, поглядаю збоку і мораль до тих сосисок додаю, нівроку.

Так, буває, й начальничка висунуть угору, а він тягне за собою всю свою контору.

Павло ГЛАЗОВИЙ.

Георгій МАЙОРЕНКО • Анатолій ВАСИЛЕНКО • Василь ФЛЬОРКО

— А все ж якась прибавка до пенсії!

— Я ж казав, що вороги не витримають пахощів нашого куліша та свіжої ковбаси!

Друже Перче!

Коли розгортаєш дві різні газети, або переглядаєш два різних телеканали, то виявляється, що в одному засобі масової інформації, образно кажучи, один і той же предмет чорний, а в другому білий. Ще гірше, коли в ЗМІ різних регіонів своя правда. Кажуть, хто платить, той і музику замовляє. Тоді ті писарчуки, які готові «танцювати» під будь-яку музику, нехай не називають себе «четвертою владою». Папір усе стерпить. Та чи довго будуть терпіти брехню читачі і глядачі.

Іван БАБУРЕНКО.

м. Слов'янськ
Донецької області.

Олексій КОХАН

— Шефе! Ми вже обробили двісті відсотків бюлетенів!

Чернівецьке радіо відповідає

— Що означає прийти до Європи?
— Прийти до себе, адже центр Європи — в нас.

Флоріан БОДНАР.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Бувайте, хлопці, я пішов!

НЕСПОДІВАНІ ДУМКИ

✓ Вибори – це торжество арифметики на кризі філософії.

✓ Треба, щоб у державі панувала демократія, але у сім'ї мусить бути порядок.

✓ Наш бруд, недбальство, лихослів'я і пияцтво – це не дикість, це така культура.

Валерій МАРУГА.

м. Луцьк.

ГУМОРЕСКА

Коли я побачив цей клаптик паперу на дверях нашого під'їзду, подумав: «Хоч раз нормальне оголошення почепили!» То, було, людей все лякали: «Не сплатите за комунальні послуги — житимете, як пінгвіни. Відключимо гарячу воду. А опалення буде таке, що спатимете у валянках. ЖЕК-134».

Правда, тільки діда Тимоху не налякали.

— Тьху,— сказав він,— на вас чотири з половиною рази. Я і у липні у валянках сплю... під ватяною ковдрою. Щоб комарі не кусали.

Ви просто не знаєте, які у нас комарі.

Я не про величину кажу.

Комарі, як комарі — ну, може, трішки менші за ворон.

І поки що не каркають...

А живуть у будинку навіть взимку.

Про це у під'їзді теж оголошення було. Мовляв, у підвалі сиро стало, бо трубу колись прорвало.

Чи залатали ту трубу чи ні — не написали.

А комарі щоночі в кімнатах ескадрильями літають. Наче «Мессершмідти».

«Дз-з-з! Дз-з-з!»

Зеніток на них нема!

Або, пам'ятаю, таке оголошення пришпандьорили: «У суботу усім бути вдома. Санепідемстанція проводитиме травлю тарганів разом із жильцями».

І багато ще можна було б про такі оголошення розбалакувати. Мене ж заінтригувало оце — найостанніше:

«Шановні друзі! Учбова перукарня професійно-технічного училища № 3 запрошує вас скористатися нашими послугами. Чоловіків нашого мікрорайону підстригаємо безплатно...»

Прочитав я те оголошення, прийшов додому, глянув у дзеркало і мимоволі вигукнув:

— Боже, як я заріс!!! Як я заріс!!! Якщо не брати до уваги лисини...

А тут ще і затримка із зарплатою на роботі вийшла.

«Чого б,— подумав,— і не підстригтися на дурняк...»

Пішов у те ПТУ № 3. Це через дорогу від мого будинку.

Мене ще на порозі хлопці радо зустріли.

— Стригтися?— питають.

— Ага,— кажу.

Вони мене за руки, за ноги схопили і до своєї перукарні понесли. У крісло всадовили і кричать:

— Миколо Васильовичу, є клієнт!

(Микола Васильович — це, виявилося, їхній викладач).

Прибіг той. Очі горять. Руки потирає:

— Таки зловили? Чи умовили?

— Сам прийшов!— відповідають хлопці.

— Тверезий?

— Тверезий...

— Невже?! Ну тоді почнемо?.. Хто там у нас сьогодні перескладає екзамен із стрижки? Бабаченко?

«Що значить «перескладає»?»— хотів запитати я.

Але Бабаченко уже мене простирадлом обкутав і ножицями перед носом заклацав.

Хвилин тридцять він скуб мене. Але я терпів. Бо ж — безплатно! Скажеш щось не те, то ще залишать напівпідстриженим...

Тут Микола Васильович знову з'явився. Ходив навколо мене, сопів, кривився... Нарешті сказав:

— Клієнту дзеркала не показуйте... А ти, Бабаченко, спершу на собаках потренуйся... Сьогодні усі цуциків стрижуть. Наб'єш руку, прийдеш стригти людей... А зараз... Не тягнеш навіть на трієчку...

Відчув, у мене волосся на голові заворушилося. «Що вони зі мною зробили?»

— Не хвилюйтеся,— заспокоїв мене Микола Васильович. — Ми зараз усе підправимо. Хто там у нас ще перескладає іспит? Христевич? Це ви вже втретє приходите? А справу за образу гідності клієнта ви виграли? Програли? Та за таку стрижку, яку ви йому зробили, вас і до в'язниці могли запроторити... Бачите, що Бабаченко з чоловіком зробив? Ану проявіть фантазію, підправте... Щоб усім було зрозуміло, що наше ПТУ не просто перукарів готує, а майстрів, зодчих, так би мовити, зачіски.

— А може, не треба?— тремтячим голосом пробелькотів я.— Може, я додому піду?

— Куди? — вирячив очі Микола Васильович. — Ви себе бачили? Ні. І це добре. Та якщо ви у такому вигляді з'явитеся на вулиці, перехожі на дерева позалазять! Та вас...

— Так зробіть що небудь! — закричав я, не даючи йому договорити.

— Уже робимо, уже робимо,— закрутився навколо дзигою Христевич.

Що він робив зі мною — не знаю. Під кінець попшикав на голову якоюсь рідиною і відійшов на кілька метрів, щоб на відстані помилуватися своїм «шедевром».

Що це був «шедевр», сумніватися не довелося. Бо коли підійшов Микола Васильович, то аж онімів від здивування. А коли прийшов до тями, закричав:

— Усі сюди! Подивіться, що Христевич натворив!

Учні профтехучилища, пирскаючи в долоні, обступили мене.

— Вам смішно!— не міг заспокоїтися викладач.— А у чоловіка, може, вдома жінка, діти... Мало їм по телевізору різних жахів показують? Чому клієнт із цього боку сивий, а з цього — зелений?

— То, мабуть, від лаку...— прошепотів переляканий Христевич.

— Що це за зачіска? «Я звалилася з копиці, гальмувала головою»? Очі б мої вас не бачили,— зітхнув Микола Васильович.

Підправляти роботу Христевича випало Хом'яку, якого так трясло, що він ледь не пообчикрижував мені вуха. Не склав іспиту і Завгородній. А коли дійшла черга до Супруненка, той тільки розвів руками:

— Миколо Васильовичу, так тут вже і стригти немає чого...

...Коли бритоголовий я йшов до нашого будинку, бабусі, що сиділи на лавочці, услід гомоніли:

— Ти диви, Слобожанський крутим став... Мабуть, фірму свою відкрив.

— Або з бандою якоюсь злигався...

...Через кілька днів майже всі чоловіки нашого і сусідніх будинків мали таку «зачіску», як і я. Клюнули на оте «безплатно»... Зате тепер тихішого і безпечнішого місця у нашому місті немає. Бо увесь криміналітет обходить і об'їжджає наш бритоголовий мікрорайон десятою дорогою.

Михайло ПРУДНИК.

Олексій КОХАН

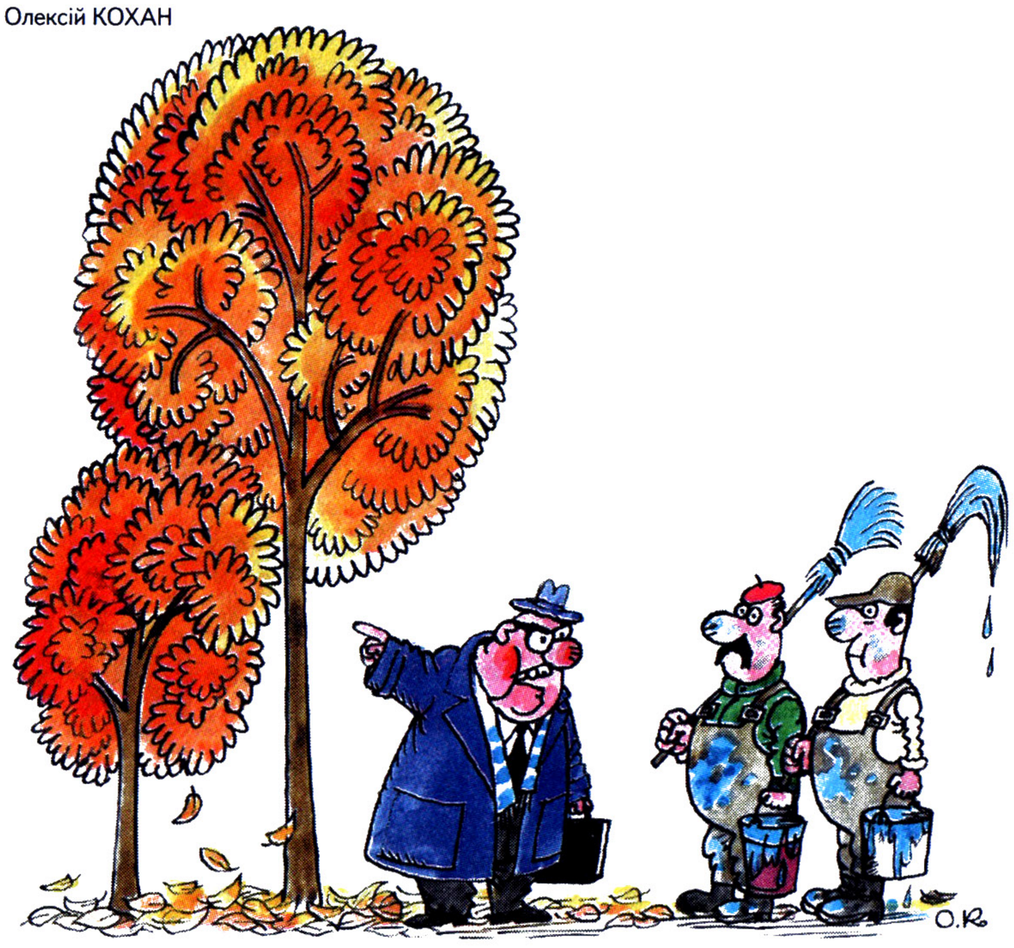

— Негайно зафарбуйте оцю опозиційну агітацію у правильний колір!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

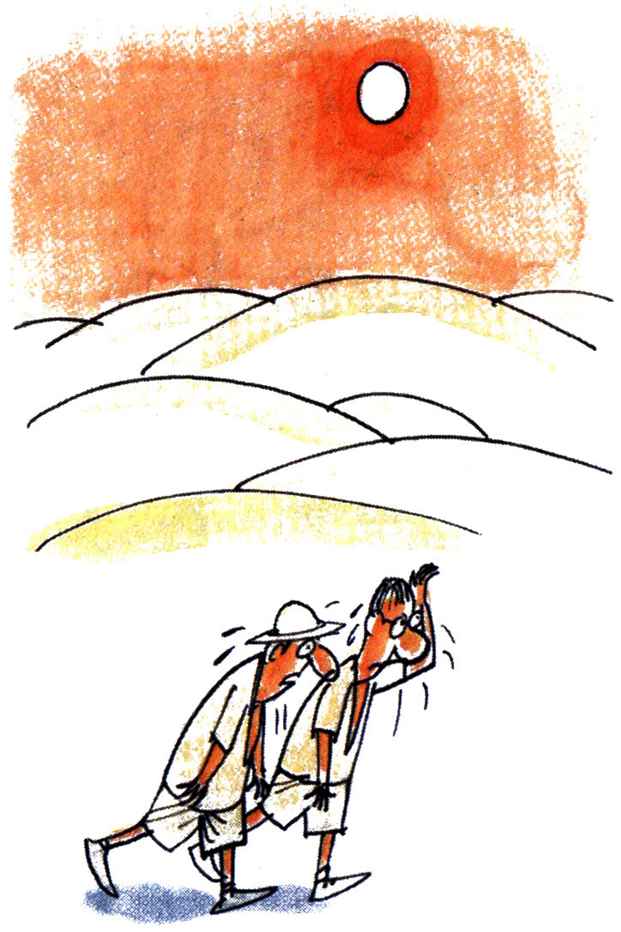

— А все почалося із сухого закону.

Дві бувальщини

КРАПЛІ ЗЕЛЕНІНА

Якось до мене на прийом прийшла хвора похилого віку. Скаржилась на біль у ділянці серця, нечастий пульс. Я оглянув її та, окрім іншого, призначив краплі Зеленіна.

— О!— зраділа жінка.— А такі у мене вдома є.

— Ну то й добре, зайвого купувати не доведеться. Вживайте їх по двадцять крапель.

За кілька днів викликає мене вже додому. Каже:

— Щось ваші краплі, лікарю, мені не дуже пособляють.

Я дивлюся, а в неї губи зелені.

— Ану несіть сюди оті ліки.

Приносить флакончик. Я читаю: «Розчин бриліантового зеленого...»

ЩО РОБИТИ З БАБУСЕЮ?

А цей випадок стався на «швидкій». Приїхала бригада до старенької бабусі, родичі викликали, та вже запізно — хвора затихла. Констатували смерть, пособили перев'язати кінцівки, наклали пращу на нижню щелепу. А діло було в неділю ввечері. Лікар каже:

— Хай так полежить, а завтра підете в поліклініку, візьмете довідку про смерть.

Вранці на швидку дзвонять родичі:

— А не можна пов'язку трохи попустити, бо бабуся... пити просить?

Іван ДУБІНІН.

м. Черкаси.

Міні-усмішки

ДОПОМОГА

— Ой, лікарю, мені здається, що я вже помираю!— волає хворий.

— Зараз допоможу...

СПРАВДІ

— От біда, — каже жінка чоловікові,— я загубила гаманець із грошима.

— Знову?— сердиться чоловік.— Ти вже двічі губила цього місяця.

— Цього разу справді...

НЕ ОДРАЗУ

Помирає чоловік. Жінка голосить:

— Навіщо ти мене покидаєш?! Як я без тебе буду? Піду і я за тобою...

— Зачекай, не одразу,— на те чоловік,— дай мені хоч трохи перепочити.

СКЛАДНА СИТУАЦІЯ

У психлікарні двоє зібралися перелізти через огорожу, втікати. Один вийшов надвір, щоб перевірити ситуацію, і швидко повернувся.

— Втеча відміняється,— шепоче друзяці на вухо.

— Чому?

— Загорожу зняли...

ПАХОЩІ

Двоє студентів проходять мимо ресторану.

— Ах, як смачно пахне!— вигукує один.

— То, може, повернемось і пройдемо ще раз?!

ЗАДОВОЛЕННЯ

— Я сьогодні вперше задовольнила свого шефа,— каже Оксана подрузі.

— Він же старий! Ти що, здуріла?!

— Анітрохи. Я подала заяву на звільнення.

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

ПРО ПРАВА

Івана просвіщає Сава:
— Демократична в нас держава. —
А той: — Скажи, що й правова!..
Але то лиш пусті слова.
Тепер у того більше прав,
Хто у народу більше вкрав.

НА РОЗДОРІЖЖІ

Ставить Схід одні вимоги,
Захід — протилежні.
Не второпаєш, від кого
Ми вже незалежні.

Іван ДРОБІН.

м. Київ.

Валерій ЧМИРЬОВ

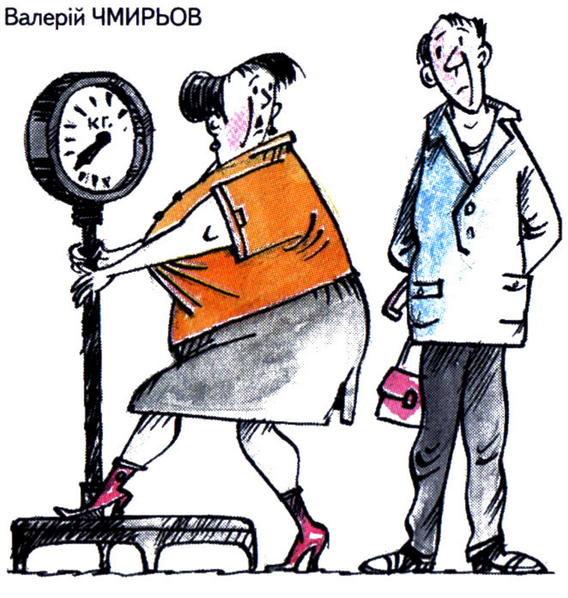

— Миколо, не смій підглядати...

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

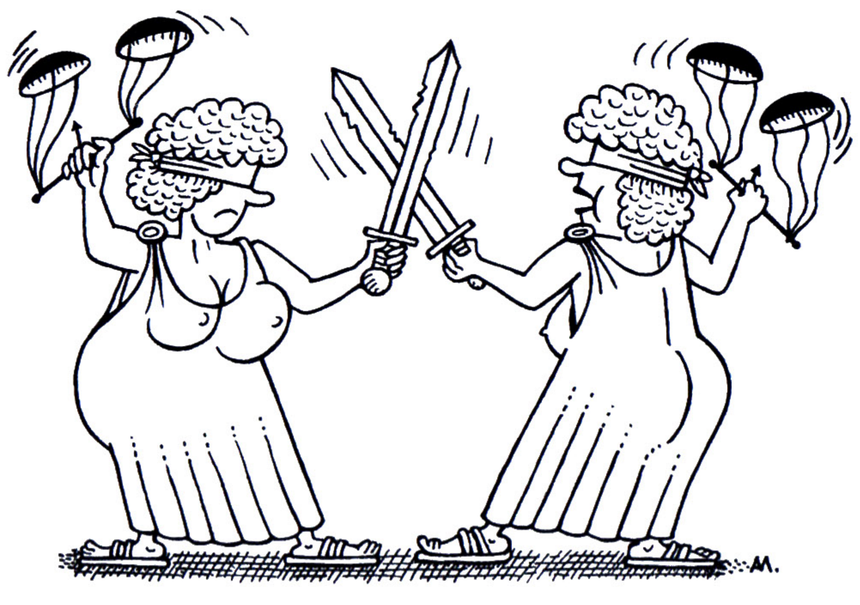

Володимир АДАМОВИЧ

НАШІ НЕЗАБУТНІ ОДНОПЕРЧАНИ

115 років минає відтоді, коли у Груні (Охтирський район на Сумщині) у сім'ї Михайла Кіндратовича і Параски Олександрівни Губенків народився син Павло. ***«Хіба вони знали,*** *— написав письменник у своєму щоденнику 25 лютого 1951 року,* — *що отой хлопчик, якого мати била віником, а батько гладив по голівці, буде Остапом Вишнею?»*

Остап Вишня, роблячи цей запис, можливо, із сумом подумав, що, на жаль, не довго гладив його батько, та і життя, на жаль, не часто «гладило по голові».

Павло Михайлович був одним із засновників нашого журналу. У двадцятих роках минулого століття загальний наклад книг сатирика сягав мільйонів. Читачі розгортали газету чи журнал і починали читати їх з усмішки чи фейлетона Остапа Вишні. Та 26 грудня 1933 року режим заарештовує «ворога народу» Павла Губенка і на десять років запроторює його у сталінські табори, де, зрозуміло, було не до усмішок.

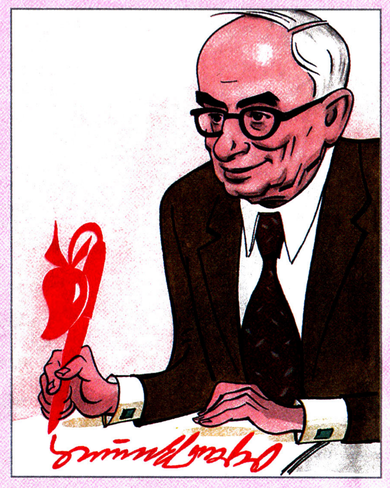

Після закінчення «десятирічки» він знову у своєму улюбленому «Перці». Його, як і раніше, люблять читачі.

Він залишився совістю свого народу.

Незадовго до своєї смерті Павло Михайлович робить такий запис:

«Покидаючи Вас усіх, мої дорогі, кланяюся Вам земно за те, що бачив Вас, за те, що жив із Вами.

Хай буде Вам добре!

Ви бачитимете народ наш у всій його Величі, в розквіті його таланту!

Дозвольте ж і мені бути присутнім на його торжестві.

Остап ВИШНЯ».

Полова проблема

Що воно з нашим Харковом скоїлось, так просто ради собі жодної не даси!

Ідеш вулицею — і так тобі з усіх парканів, з усіх афішних стовпів і стрибає:

«Полова проблема».

«Тайни любві».

«Свободная любов».

«Гігієна половой жизні».

«Свєт і тєні половой проблеми».

«Гігієна брака».

І московські, і ленінградські, і місцеві, і професори, і доктори медицини, і просто собі «відомі» лектори захопили Харків «половою проблемою», що ні проїхать ні пройти...

Просто таке, хоч кидай усе печене й варене, сідай дивись на полову проблему, вишукуй там у їй і «світло й тіні»...

Мало тобі не щодня...

То в драмі, то в книгозбірні, то в «Муссурі».

Невже ото воно таке злободенне й гостре, що кожному громадянину обов'язково треба там побувати?

Ну, є та «полова проблема», є закони всілякі, з нею сполучені, так, помилуйте ж ви мою душу, — навіщо ж «до безчуствія»?..

І хоч би тобі один якийсь «відомий» лектор приїхав та про засівну кампанію прочитав...

Не цікаво?

Так можна ж сполучити...

Можна взяти таку, приміром, тему: «Полова проблема й засівна кампанія».

І цікаво, й корисно.

Хоч мені колись казав Дмитро Хведорович, селянин із Пасік,— дай йому, боже, здоров'я,— як попотягаєш, каже, з 4-ї години ранку до 9-ї години вечора косу, так так спиш, ніби твою полову проблему миші од'їли... Ні «світла» на ній, ні «тіні»...»

Я оце думаю: що якби і лекторів, і слухачів прип'яв днів по два за сіялкою побігать, або снопи на гарбу попогирить, або в котельному цеху годин вісім поклепать, знали б вони, що то за «Тайни любові!» і «Гігієна половой жизні».

1924 р.

Дідів прогноз

Було це надвечір у суботу, під неділю, а може, в п'ятницю надвечір, під суботу, — це не таке уже дуже й важливо. Головне — було це ще взимку.

Снігу вже нападало чимало, а сніг усе іде собі та й іде.

Голова правління одного колгоспу, Махтей Федотович, наказав сторожеві:

— А поклич-но мені діда Тимоша!

— Якого,— питає сторож,— вам покликати діда Тимоша? У нас є два діди, і обидва Тимоші.

— Глухого.

— Так вони ж у нас обидва глухі!

— Хіба і другий вже оглух?

— Оглух! Ще влітку, як ото буря була. Як ото страшенно гримнуло,— вони й оглухли.

— А я й не знав!— каже голова.— Ти мені того поклич, що вже давно не чує.

— Так, мабуть, з печі не стягну. Вони ж із печі не злазять!

— А ти не тягни, а ладиком його, ладиком! Голова, мовляв, правління просять, щоб до правління прийшли. Діло, мовляв, важливе є.

Пішов сторож кликати діда Тимоша до голови правління.

У дідовій Тимошевій хаті сторож застав самого тільки діда, на печі, звичайно.

— Здорові були, діду!

— Га?— питає дід Тиміш.

— Здоровенькі, кажу, були, діду!— з усієї сили гукнув сторож.

— Ага! — відповів дід Тиміш.

— Голова правління, Махтей Федотович, просять, щоб до правління прийшли!— гукнув сторож.

— Що каете? — питає дід Тиміш.

— Голова правління просить! Голова! — аж посинів сторож од крику.

— Голова, каете? — перепитує дід Тиміш.

— Еге! Голова!

— Голова, каете? Ні! Голова не болить. Ноги гудуть. Та поперека на кольки бере. А голова — ні! Голова в мене — ого-го!

Довгенько довелося сторожеві розмовляти з дідом Тимошем, доки дід Тиміш зрозумів, чого від нього хотять.

Зліз кінець кінцем дід Тиміш із печі, одягнув на себе все те, що взимку дідові одягати треба, узяв патерицю і вийшов із хати.

— Що воно ото таке біле скрізь?— питає дід у сторожа.

— Сніг, діду!

— Га? А по-моєму — сніг. Коли ж це його стільки насипало? Я як на Покрову на призьбі сидів, так іще його не було!

— Правда ваша, діду, на Покрову ще не було!— стверднив сторож.

— Е, ти мені не говори! А я кажу, що не було! Не було, не було! Я все пам'ятаю! Щоб я та не пам'ятав! Ого-го!

Голова правління Махтей Федотович дуже привітно зустрів діда Тимоша.

— Драстуйте, діду! Сідайте! Давненько щось до нас не заходили.

— Що каете?— перепитав дід Тиміш.

— Не заходили, кажу, давненько!

— Онуки, каете, дрібненькі? Повиростали вже, всі вже повиростали!

Помовчали...

— Діду!— звернувся до діда Тимоша Махтей Федотович.— Чималенько ви вже на світі прожили. Як по-вашому, коли отак багато снігу нападало, на врожай це чи не на врожай?

— Га?— на це йому дід Тиміш.

— На врожай чи не на врожай, коли снігу багато? Снігу! Снігу!— кричить дідові в вухо Махтей Федотович.— Снігу!

— Снігу, каете?

— Еге ж! Снігу!

— Снігу, каете? На Покрову не було. Що не було, то не було!

— Ні, дідусю, я не про те. Як снігу багато, так чи буде врожай, чи неврожай?

— Га?— дід Тиміш ізнову.

Нарешті Махтей Федотович за допомогою всіх присутніх у правлінні розтлумачив дідові, що од нього треба.

— Ага! То ви б так і казали!— кивнув головою дід Тиміш.

— Ну, то як по-вашому, дідусю?

— Це на врожай! На врожай, на врожай! Бо я пам'ятаю, ще як покійний батько повернувся додому з-під генерала Скобелєва, так такого снігу було. Ой снігу ж було! Ой снігу було! Вийдеш було, звиняйте, з хати, так двері не відчиняються, хоч плач. Так ото снігом привалило! Собака був у нас, Сірко, дуже злий був собака, — таких тепер собак нема, — на цепу сидів... Так покійний батько його біля бовдура пип'яли, щоб у снігу не потонув! Так, пам'ятаю, того літа такі кавуни вродили, ох, і кавуни! Таких тепер кавунів нема. Найменший — як підситок. Ще й ножиком до нього не доторкнеся, а він тільки — реп! І як жар! Відтоді і батько покійний запримітили та й мені наказали не забувати, що як багато снігу, то вже обов'язково на врожай!

— Ну, спасибі вам, дідусю, за пораду! Велике спасибі! Стомилися, мабуть? Ну, ідіть з богом!

— Як каете?

— Спасибі, кажу! Ідіть, кажу, з богом!

— Ага-га! Піду! Де боком, а де й просто пройду! Бувайте!

За кілька днів Махтей Федотович скликав засідання правління разом з колгоспним активом.

Обговорювали план підготовки до весни, до весняної сівби.

Довго говорили, а наприкінці засідання Махтей Федотович і заявив:

— Та чого нам дуже хвилюватися! Дід Тиміш ясно сказав, що коли снігу багато, то це не інакше, як на врожай. Раз сніг є, значить — вискочимо...

1947 р.

Василь ФЛЬОРКО

Олексій КОХАН

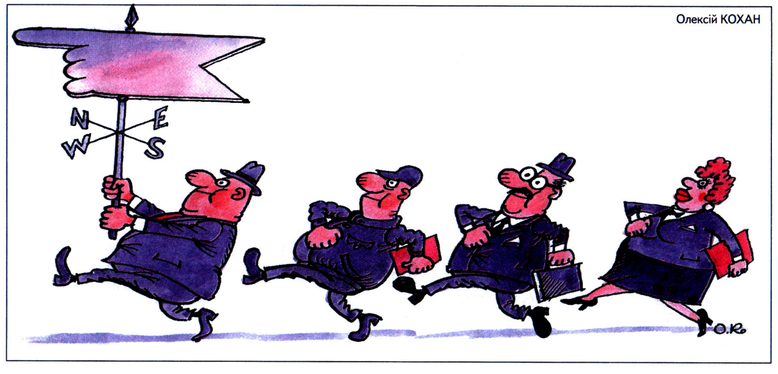

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Тепер не будеш кричати будь-що! Ось тобі «темник»!

ДІАЛОГИ

— Гарна у вас квартирка, але... Тіснувата трохи...

— Та зачекайте, ми ще із ліфта не вийшли.

* * *

— Підсудний, куди ви поділи вкрадені гроші?

— Я їх розділив на рівні частини і відніс у різні місця. Частину сюди, частину — туди.

— А це ви не зовсім правильно зробили: туди не треба було нести.

* * *

— Чому в тебе такі перелякані очі?

— Сьогодні зранку по дзеркалу таке страшне кіно показували.

* * *

— Привіт! Як справи?

— Нормально! А у тебе?

— Ще гірше.

* * *

— Дмитре, ти стрибав коли-небудь із парашутом?

— Стрибав... Один раз...

— А чому один?

— Парашут не розкрився...

Павло ЛЕПЕХА.

м. Середина-Буда на Сумщині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— У мене була чудова прогресивна програма нашого ривка вперед. На жаль, не підтримали...

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

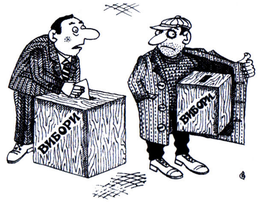

Іван САВЛЮК

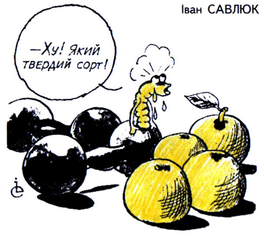

Друже Перче!

Тримайся! Ми із тобою! А читачів закликаю: «Передплатили «Перець» самі, порадьте зробити це комусь із своїх родичів чи знайомих!» А якщо дозволяє матеріальне становище, зробіть їм сюрприз — оформіть на їхнє ім'я передплату на «Перець». Цілісінький рік вони згадуватимуть вас і усміхатимуться.

Антон ПОДИВАЙЛО.

смт Маньківка Черкаської області.

Володимир АДАМОВИЧ

Олексій КОХАН

— Зарплата, жінко, знову маленька. Тож вирішуй, на що її пустимо — на оплату комунальних послуг чи на телефон і дитсадок?

Народні усмішки

ДІАГНОЗ

— Ой, лікарю, живіт!
— Що «живіт»?
— Шпигає!.. Наче там їжак качається клубком.
— Ви що сьогодні їли?
— Н-не пам'ятаю...
— Усе ясно: склероз.

Почув і записав
Іван ТОКАРЧУК.

Волинь.

●

ТОРТ

Приходить п'яний батько додому, з'їдає торт і лягає спати. Вранці його будить син:
— Тату, ти не бачив мого барабана?

Почув і записав
Василь ЧЕРНЯК.

смт Маньківка
Черкаської області.

●

СИТУАЦІЯ

Прийшов пацієнт до психіатра і каже:
— У мене роздвоєння особистості.
— Та не говоріть обоє разом!— просить психіатр.— Нічого не розберу...

ВИКЛИК

Стало погано «новому українцеві», і він викликав карету швидкої. Врешті-решт вона приїхала. Зробили лікарі все, що там треба було, і вимагають плату — 2000 доларів.
— Нічого собі!— обурюється «новий».— Я ж вас дві години чекав, померти міг!
— Так ви ж телефонували «911», а із Сполучених Штатів за кілька хвилин не добратися...

Почув і записав
Сашко ПОЛІЩУК.

с. Локниця
Зарічненського району
Рівненської області.

●

У БАТЬКА ВДАВСЯ

Учителька до учня-першокласника, сина вчителя математики:
— Грицю, скільки років твоєму братикові?
— Нуль цілих і п'ять десятих.
— А точніше?
— Одна друга року.

ПОРОЗУМІЛИСЯ

Мати до сина:
— Піди отих чортів вижени із двору.
— Гусей?
— Так.

НАПОЛОВИНУ

— Ну, як твій зять, трудолюбивий?
— Наполовину.
— Тобто?
— Дітей уже п'ятеро, а до роботи — ні за холодну воду.

КОЖНОМУ СВОЄ

Лікар-психіатр оглянув хворого і каже:
— Мені б ваше здоров'я.
— А мені б ваш розум.

ПОРАДА

Автоінспектор зупинив автомашину і питає водія:
— Ви знаєте, що таке євро?
— Європейські гроші.
— А ви їх маєте?
— Ні.
— Чому?
— Бо вони у нас не ходять.
— А ви їх возіть.

ЩО СКАЖЕ ДІТЯМ

П'ятирічний хлопчина:
— Мамо, а звідки беруться діти?
— А чого це ти питаєш?
— Як, «чого»? А що я скажу своїм дітям, як вони у мене спитають?

НЕ ЗАБУДЬ

Сусід до сусіда:
— Знаєш, що мені вночі снилося?
— Що?
— Ніби ти мені на місяць сто гривень позичив.
— Добре. То ж не забудь віддати.

ЗНАЄ

— Тату, тебе до телефону кличуть.
— Хто?
— Якийсь дядько.
— Що він казав?
— Казав поклич свого чорта лисого до телефону.
— Виходить, хтось знайомий.
— Чому? — втрутилася жінка.
— Бо знає, що лисий.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— На кого ж ти нас покинув?!

Сергій РЯБОКОНЬ

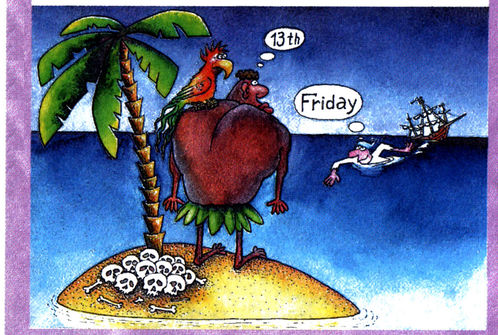

В'ячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Кажуть, діду, ти самогон женеш?
— Брешуть! Уже рік, як зав'язав!
— Розв'язуй. Мені треба літрів десять на день народження.

Вінегрет із перцем

Валерій ЧМИРЬОВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

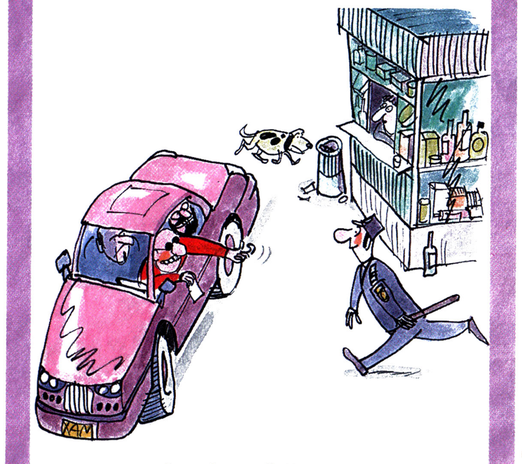

— Слухай, малий. На десятку, мотнись до кіоску по цигарки.

Георгій МАЙОРЕНКО

— Переможець музичного конкурсу запрошується на незабутню вечерю до кафе «Сальєрі»!

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

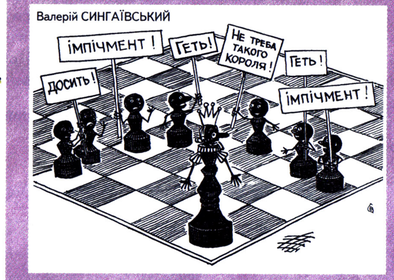

Андрій САЄНКО

Георгій МАЙОРЕНКО

Олег ГУЦОЛ

Олексій КОХАН

— Я перейшов із партії зубастих у партію сірих!
— А я — в партію зелених!

Олексій КОХАН

— Швидше, бовдури! Бо інакше Вована хтось інший «замочить»!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А у тебе алібі є?
— Хлопці, я вже все показав, більше у мене нічого немає.

ЗВИТЯГА

Зі спогадів колишнього вояки

Прапорщик Баранець на службі керувався двома, які зливалися воєдино, принципами: по-перше, тягни все, що погано лежить; по-друге, не заважай підлеглим тягнути те, що лежить зовсім уже погано. Тож коли в складі, який притулився на околиці міста, завантажувалися багажники зовсім не армійських легковиків, підлеглі прапорщикові вояки делікатно відвертались, а коли вони через хитрий лаз тягнули зі складу новісінький камуфляж, щоб обміняти його на самогон, цього геть-таки «не помічав» товариш прапорщик. Одне слово, на території ввіреного турботам Баранця об'єкту панували мир та спокій. Але все хороше коли-небудь змінюється нехорошим.

Ревізія підкралася непомітно. На склад прибув худющий, мов жердина, майор із пісним обличчям і емблемами військової юстиції.

Начальник складу цілий день спостерігав, із якою любов'ю ревізор розгладжує накладні, з яким трепетом обмацує і перераховує злежалі бушлати; запримітив, який екстаз викарбувався на фізіономії майора, коли виявилася недостача пари кирзових чобіт, і як та фізіономія скривилася, коли з'ясувалося, що ті кирзяки всього-навсього завалилися за стелаж.

Так, Баранець дуже уважно за всим цим спостерігав, і на дні його ясних та чесних очей повільно, але невблаганно осідала каламуть занепокоєння.

Ввечері ревізор, ніжно похукавши на особисту печатку, опломбував ворота ангару і разом із задуманою матеріально-відповідальною особою тимчасово покинув територію об'єкту.

А вночі Баранець прилетів до своїх орлів, що тягнули лямку служби при складі, сам-один. Потицявши їх, мов шкідливих котів, носами у на диво точний список пропитого ними казенного майна, він розвіяв рожеві надії вояків на те, що ревізія особисто їм нічим не загрожує.

Уволю намахавшись цим «батогом», грізний шеф умилостивився і виставив на стіл два півлітрових «пряники», під які й утовкмачив бездарним мародерам геніальний у своїй простоті план порятунку...

Ревізія тривала тиждень. День при дні в задушливому ангарі кипіла робота: чманіючи від липневої спеки, доблесні воїни під прискіпливим оком ревізора перетягували й укладали перераховане ним майно. А ночами, пробравшись через свій хитрий лаз у опломбований склад, перекладали дещицю з уже перерахованого назад, до ще не рахованого.

Розтягнута на тиждень рокіровка матеріальних цінностей завершилася славною вікторією і посоромленням супостата з емблемами військової юстиції: вкрай розчарований ревізор змушений був урешті-решт констатувати очевидний і незаперечний факт: у господарстві Баранця все у цілковитому ажурі. Прапорщик, бачите, був не меншим педантом, ніж майор, і вів суворий лік кожній прихватизованій речі.

Віктор СИВОПЛЯС.

с. Біжівка
Буринського району
Сумської області.

Валерій ЧМИРЬОВ

— Решту зіллєш до А-93...

Валерій МОГИЛЬНИЙ

— А непогано було б нам закінчити Гарвардський університет!
— А навіщо?
— Ми б тоді пили віски!

ОПИСКИ САМОПИСКИ

БАГАДСТВО.
СЕКСАФОН.
Іван БЕЗРУЧКО.

●

ДИНЬОЗАВР.
ЗБАНДКРУТІЛЕ ПІДПРИЄМСТВО.
Григорій СТОРОЖ.

●

ГОЛОДНА СТРАВА.
ЗАЛІЗОБЕКОН.
ПОЗАШЛЮПНІ ДІТИ.
Василь ПАВЛІВ.

ДИВІДЕНДИ!!!

В наш час великої популярності набуло розгадування різних кросвордів, шарад, ребусів. Пропоную таке: я поїхала на пошту автобусом, щоб одержати дивіденди із ВАТ «Полтавський алмазний завод». Потратила 30 копійок на автобус. (Транспорт у Полтаві найдешевший в Україні). Залишилось в мене 60 копійок, за які я купила конверт, щоб надіслати вам листа. Скажіть, чи варто мені було їздити на пошту за дивідендами? Чи, може, хай би вони і так залишились пошті? Відіслати на завод пошта теж би не змогла, не вистачило б оплатити поштові витрати. А як же усе гарно починалося: «Вкладайте ваші приватизаційні сертифікати в наше підприємство — житимете не тужитимете! Й справді — не тужимо, а сміємося від таких дивідендів.

Наталя КРУТОВА.

м. Полтава.

Державний комітет зв'язку України

ТАЛОН
до поштового переказу
на 1 грн. 15 коп.
Прізвище, ім'я та по батькові відправника
ВАТ"Полтавський алмазний завод"
Адреса 36023,Україна, м.Полтава, вул.Красіна, 71а
р/р 26004173023067 в ПРУ КБ "Приватбанк" м.Полтави МФО 331401, код банку 21050723

Для письмового повідомлення
Кутова
Наталія
Григорівна
Дивіденди за 2003 рік

Нараховано:	2,70
Утримано податок 13%:	0,35
Сума без податку:	2,35
Поштовий збір:	1,00
ПДВ 20% на пош.зб:	0,20
До видачі:	1,15

Олексій КОХАН

— Сусіде, а за кого ви віддасте голос?

Віктор ПОПОВ

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій ЧМИРЬОВ

— Слово честі, це не я!..

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Щось мені зле, Ганно, повітря не вистачає...
— Підійди до хлопців, старий — вони такий вітер ганяють...

Словничок-жартівничок

В'ЯЗИ — спиці.

ЗБІЖЖЯ — термінова нарада.

ОПТИМІСТ — раціонально побудований міст.

ПОМПАДУР — непрацюючий насос.

ПІДСТАВА — гребля.

РЕЙСШИНА — шина на один рейс.

ДІЙКА — маленька частина п'єси.

ЖИВОПИС — стенографія.

ПУДЕЛЬ — міра ваги (16 кг).

СПІВВІТЧИЗНИК — виконавець пісень про Вітчизну.

ПІДВОРІТТЯ — воротарський майданчик.

ДЮШЕС — скорочена назва дитячо-юнацької спортивної школи.

Василь МОМОТЮК.

Микола ПЕТРЕНКО

Сатиричні мініатюри

ВЛАДНЕ БЕЗВЛАДДЯ

Так, царство влади ненависне
Все тисне, тисне, тисне, тисне.
Але ще більш страшить мене
Оте безладдя панівне.

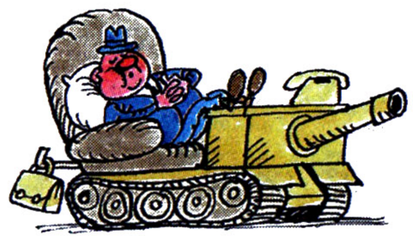

НІМИЙ ГІМН

Наша збірна гімн співала,
До сердець притисши руку,
Дружно рота розкривала,
А з ротів отих — ні звуку!..

ЄДНАННЯ

Коли він каже: «Ми рідня!».
Не заперечуй: «Це бридня!» —
Авжеж: коли наш дім горів.
То й він свого хвоста нагрів.

ЗА ВСІХ ГОЛОСУВАЛЬНИК

Між рядами скаче гопки,
Натискає різні кнопки,
Скаче, наче та коза:
«Проти, проти!..» — «За-за-за!..»

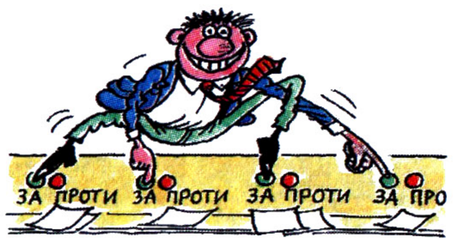

БРЕХЛИВИЙ ПАРАДОКС

Світ брехні! Та що за диво:
У деталях все правдиво...

ГІБРИДНИЙ ВСЕВЛАДЕЦЬ

Невже вам досі не набрид
Гетьманця й ленінця гібрид?

м. Львів.

РЕБУС

Хто правильно розшифрує ребус, той прочитає українську народну загадку. А якщо прочитає — нехай відгадає.

Склав П. МИШКО.

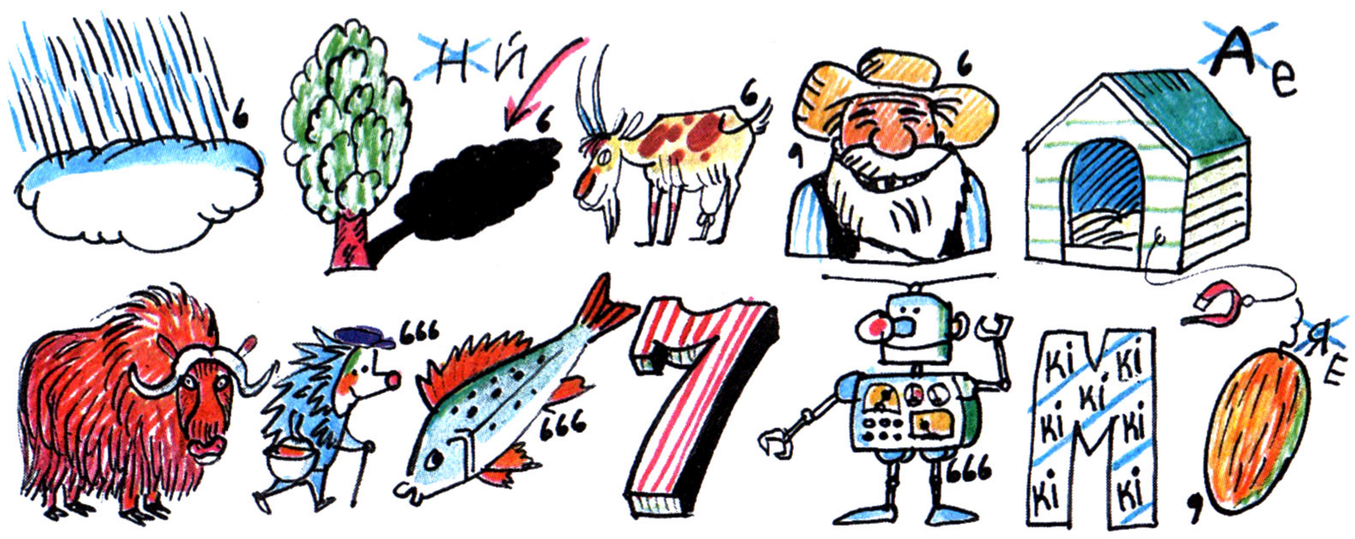

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Місяць Листопад любив дивитися, як люди милуються осіннім падолистом, прислухаються до його пісні, збирають букети жовтого листя. Він дуже пишався цим. Коли діти ставали під кленом чи берізкою, щоб на них падав золотий осінній дощ, Листопад нашіптував їм: «Це я, Листопад, дарую вам оцю красу».

Із кожним роком Листопад пишався все більше і більше, аж доки одного разу не подумав: «А чого це я маю дарувати їм оцю красу? Це ж я струшую їм золото, а вони хвалять осінь. І чарівницею називають, і красунею. А про мене хтось хоч раз сказав: Листопад — красень?! Ніхто й ніколи...»

З тими думками полетів він до злого чарівника, попросив у нього кріпильної води і побризкав нею всі дерева. І сталося небувале — жоден жовтий листочок ні з липи, ні з берези, ні з клена не впав на землю.

Дивувалися люди, що то за осінь така, що нема листопаду.

А Листопад ходив поміж них і кричав:

— Я єсть! Я ось!

Та його ніхто не чув і не бачив.

КАЗКА

Зрозумів Листопад, що сам собі нашкодив. Почав бігати від одного дерева до другого і струшувати листя з них. Та марно — жоден листочок не впав на землю.

— Листя не падає!— кричали діти.— У нас місяць Листонепад!

Усі тридцять своїх днів блукав Листопад по землі і всюди чув:

— Листонепад, Листонепад, Листонепад...

Нове ім'я йому зовсім не подобалося.

Добре, що прийшла зима. А там весна, літо минуло. Знову настала осінь.

Першого свого дня Листопад боязко підійшов до клена і спробував здмухнути листочок із гілки. І диво — листочок відірвався. Листопад дмухнув на нього дужче, і листочок упав дівчинці на волосся.

— Ти моя красунечко із золотим листочком!— сказала її мама.

— Це мені Листопад подарував,— усміхнулася дівчинка.

Почув те Листопад — та як застрибає, як закружляє від радощів, засипаючи всіх довкола золотим дощем осіннього листя.

З тих пір він не шкодує дарувати людям красу — обтрушує всі до одного і жовті, й коричневі, й червоні листочки із дерев. Бо він — Листопад.

Світлана ПРУДНИК.

ТРИ ВЕСЕЛІ ПАВУКИ

Три веселі павуки
Несли сітку до ріки.
Мухи крилами махали —
Щук у сітку заганяли.
І впіймалось десять штук
В сітку ту зубастих щук.

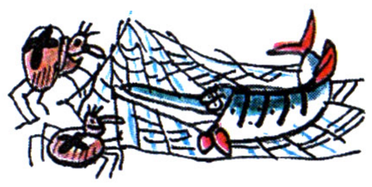

СКОРОМОВКА

Комарики-школярики
Несуть в школу букварики.
В класі голосно дзижчать
Букву «З» маленькі вчать.

ПІСЕНЬКА ЖАБЕНЯТИ

В очереті край болота
Жабеня співа по нотах.
Чути пісеньки слова:
— До-ре-мі-до,
Ква-ква-ква!

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

с. Кричильськ
Рівненської області.

Малечими вустами

МИШІ

— Тату, давай заведемо кицьку,— канючить Василько.

— Послухай, синку,— уривається терпець батькові,— навіщо тобі кицька?

— Ну... мишей ловитиме.

— Так у нас же мишей немає!

— А ми їх заведемо!

ПОХВАЛИВСЯ

Тато привіз синочка із дитячого садка. Хлопчик мамі:

— Я наступив тьоті в автобусі на ногу і вибачився. Вона дала мені за це цукерку.

— А ти?

— А я наступив їй ще раз.

Василь ВЕРБА.

СВОЯ СТИХІЯ

— Скажи, які ти знаєш стихії?

— Вогонь, вода, повітря... горілка.

— А чому горілка?

— Бо, коли тато починає пити, мама завжди каже, що батько знаходиться у своїй стихії.

ПРИКМЕТА

Сім'я обідає. Зі столу падає виделка. Батько нахиляється і в останню мить ловить її над самою підлогою. Всі полегшено зітхають: «Гостей не буде...». В цей момент до кімнати вбігає молодший син і кричить:

— Тату, тату, там бабуся в ліфті застрягла!

ПАРАЛЕЛЬ

— Тату, ти ходив до школи, коли був маленьким?

— Звісно, ходив. До речі, я ніколи не пропускав уроків.

УСМІШКИ З КОНВЕРТА

— Бачиш, мамо! І правда, немає ніякого сенсу витрачати час на школу!

УВАЖНИЙ ПАПУГА

«Новий українець» зібрався купити папугу, який розмовляє, але в зоомагазині помилково продали сову. Через тиждень «новий українець» знову відвідав зоомагазин. Продавець цікавиться:

— Ну, як, задоволені папугою? Розмовляє?

— Задоволений! Розмовляти не розмовляє, але зате уважний дуже!

ВИКРУТИВСЯ

Співак-початківець виступає у маленькому містечку. Приймають його дуже погано, а в кінці виступу хтось кидає на сцену головку капусти:

— О, я бачу, що від мого співу хтось втратив голову,— весело каже співак.

ДАВНІЙ БОРЖНИК

Мати сина-старшокласника телефонує подрузі:

— В тебе є вдома «Ромео і Джульєта» Шекспіра? Син у школі проходить.

— Немає... Може, у бібліотеці візьмете?

— Йому в бібліотеці не дають, він ще «Колобка» не здав.

РАДІСТЬ

Тільки теща ступила на поріг, а зять їй назустріч:

— Ми такі раді! Оце якраз автомобіль купили, так давайте я вас відразу і відвезу.

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

м. Бершадь,
Вінницька область.

Сергій ВЕЛЬМОЖКО

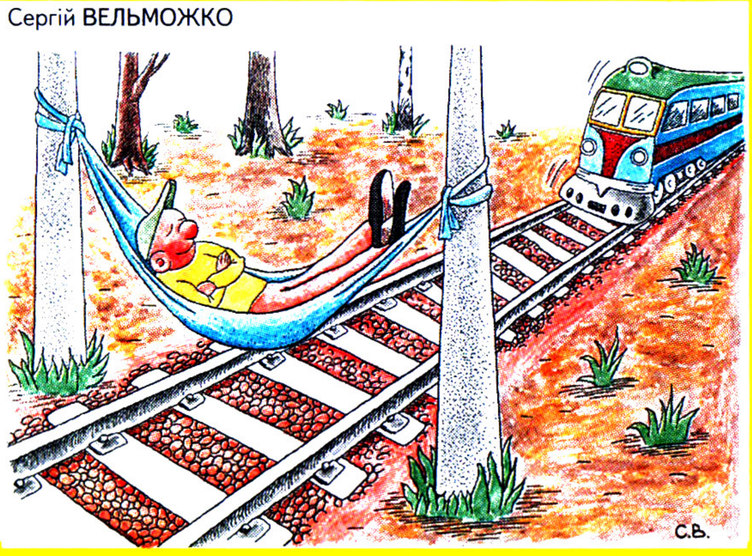

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Олег ГУЦОЛ

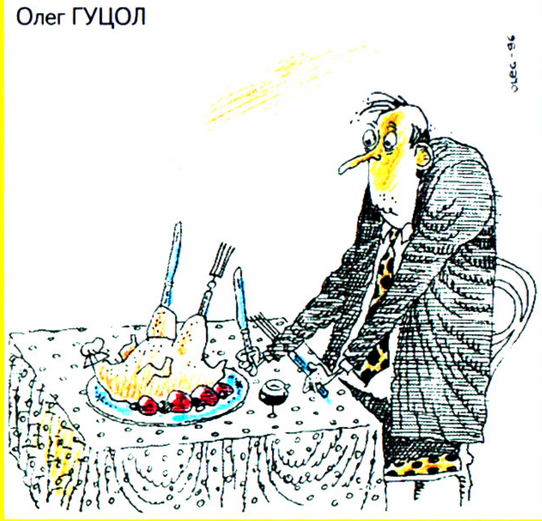

Володимир АДАМОВИЧ

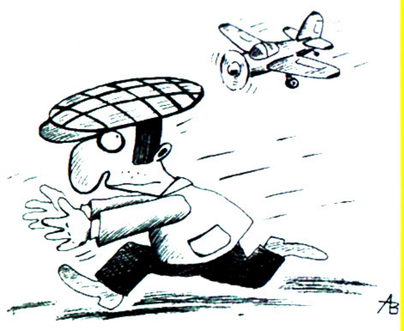

Олег ГУЦОЛ

Миколаї КАПУСТА

ЖАЛЬ

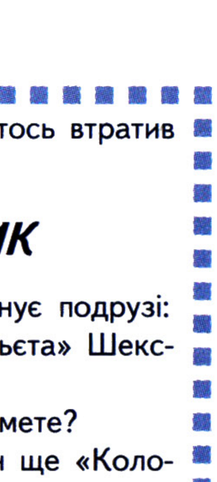

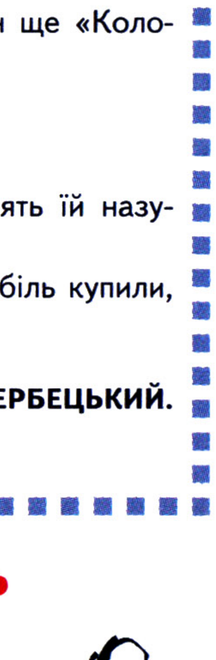

Говорила пісня
Пісні:
— Не співають,
Хоч ти трісни.
В мене вклали
Купу грошей,
Іміджмейкер
Був хороший,
Пуп відкрили
Виконавцю —
Налякали
Стару бабцю...
Чим я Богу
Завинила,
Що не стала
Людям мила?
Пісня пісні
Відказала:
— Знать, бездарність
Написала...

А мораль
Ясна, як день:
Жаль скалічених
Пісень.

❄ ❄ ❄

— Чому на місяць виєш?—
Спитав Собаку Вовк.
— Як же не вити,
Він живе
Серед зірок...

Антоніна ОСТРОЛУЦЬКА.

ФРАЗИ

✓ Треба було пневі з пилою розлучатись, коли ще дубом був.

✓ Якщо чоловік, не дай Боже, прийде додому пізно і тверезим, жінка нізащо не здогадається, де він був.

✓ В законопослушних країнах жінка-свідок спочатку повідомляє свій вік, і аж потім дає клятву говорити тільки правду, і нічого, крім правди.

✓ Справжній коханець – той, що в ліжку, у шафі ж – міль.

Флоріан БОДНАР.

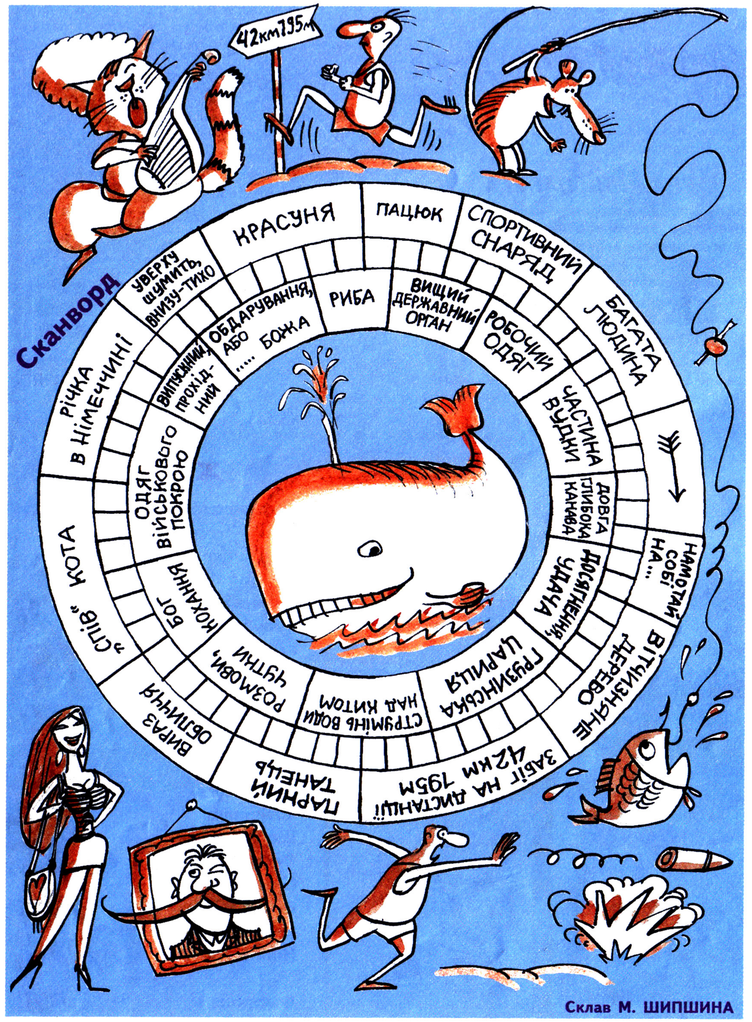

Склав М. ШИПШИНА

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 10

Б	А	Н	Д	У	Р	А	■	М	■	Б	О	Р	О	Н	А
Р	■	■	■	■	■	Д	А	І	■	У	Р	А	Г	А	Н
Е	■	■	■	■	Е	К	С	Т	Р	А	■	І	■	Т	■
Х	■	■	■	■	Р	О	Т	А	■	В	А	Р	Т	А	■
Н	■	■	■	■	Е	■	Л	■	А	■	О	■	Р	■	■
Я	Т	І	Р	■	В	■	І	С	■	С	К	І	К	■	■
■	О	З	Е	Р	О	■	Я	■	■	■	■	■	Т	■	■
■	Д	Ю	Ж	И	Н	А	■	С	■	■	■	■	И	■	■
Р	■	М	И	Л	О	■	П	А	Р	■	■	■	Д	■	■
И	■	■	М	О	Ш	К	А	■	И	■	■	■	А	■	■
М	И	С	■	■	П	■	Н	■	С	А	Т	И	Р	А	■

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Що тій козі буде, як тій сім років мине?

Відгадка: Восьмий піде.

«Ви хоч думайте головою навколо себе!»

«Ну ти і написав — курка лапою не прочитає!»

«Товариші курсанти, будете розмовляти на лекції — всіх на першу парту посаджу!»

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Я спочатку цього не казав, тому що ви б мене прийняли за ідіота. Але це так».

(Із записника солдата).

Надіслав Василь КРИМЧАК.

«Ми пролили світло на темну діяльність громадянина П., і побачили, що вона таки темна».

(Із протоколу).

«Тетяна не любила галасливих компаній. Вона любила галасувати на самоті».

«В очах безмежна синь... Ні краплини здорового глузду!»

(Із учнівських творів).

Надіслала Надія СЕМЕНА.

м. Київ.

Вожык

Котючки

У гірському санаторію пацієнт скаржиться лікарю, що йому важко дихати.

— Як?!— здивувався лікар.— Так тут же таке чисте, прозоре повітря?!

— Саме так! У себе вдома я звик бачити, чим дихаю.

***

— У тебе не квартира — мрія. Найдорожче авто, вілла на березі Середземного моря, меблі у стилі Людовіка XIV. Відчуваю, що тобі вже нічого не треба?

— Ще і як треба! Мені треба зв'язків у прокуратурі.

***

Раціоналізатор демонструє свій новий винахід:

— Я розробив систему, яка дозволяє встановити особу по голосу.

— Цікаво, що я повинен зробити?

— Ви повинні чітко і ясно назвати своє ім'я і прізвище.

Юлія ЗАРЕЦЬКА.

***

Відвідувач ресторану, переглядаючи меню, каже офіціанту:

— Щось ціни у вашому ресторані дуже кусаються!

— Так,— з гонором у голосі відповідає офіціант.— За статистикою, ми на другому місці.

— На другому? Після чого?— не розуміє клієнт.

— Після кусаючих бездомних собак.

Владислав ЦВЄТКОВ.

***

Старий стрілочник, свідок катастрофи на залізниці, дає показання в суді.

Щоб вияснити, як стрілочник попереджував машиніста про перешкоду на рейках, зі старим ведуть перехресний допит, задають різні запитання, деталізують кожен його рух.

Нарешті встановили, як він стояв на рейках, у якій руці тримав ліхтар, як ним розмахував, чи був темп розмахування достатньо повільним, щоб світло побачив машиніст, і достатньо енергійним, щоб зрозумів, що це сигнал небезпеки.

Нарешті старого відпускають із миром. Він виходить на ганок, витирає піт із чола і каже:

— Добре, що хоч ніхто не спитав, чи світився тоді у мене ліхтар...

Сергій ТРОХИМЕНЮК.

У нас у гостях білоруський побратим, часопис сатири і гумору «ВОЖИК»

Іван БОКІЙ

Іван БОКІЙ

Андрій СЛУЦЬКИЙ

Олександр ШМІДТ

Андрій СЛУЦЬКИЙ

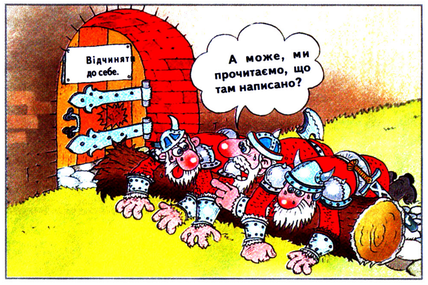

Олександр КАРАШНЕВИЧ

Іван КУРБЕКА

БЕЗДОГАННА ВІДПОВІДЬ

ГУМОРЕСКА

— Яким настроям?

— Бунтарським, розбурханим, як море.

— А що має на увазі поет в образі моря?

— У морських хвилях Байрон уособлює збурення народу. Буря морська — це протест пригнічених, революційних мас, які піднялися проти існуючого ненависницького ладу!— впевнено розтлумачив екзаменатор і тут же вигукнув:

— Досить! Це я вам повинен ставити питання!

— Звісно. А я повинен на них відповідати.

— Так чому тоді усе навпаки?

— Це у вас треба запитати.

— Знов у мене? Але я тільки те й роблю сьогодні, що відповідаю на ваші запитання.

— І здорово відповідаєте!— випалив студент і простягнув екзаменатору заліковку.

Той на хвилину розгубився. Потім, усміхнувшись, розгорнув залікову книжку і у відповідній графі поставив оцінку. Найвищу, зрозуміло. Бо відповіді на запитання були й справді вичерпними. Як-неяк, сам відповідав.

Переклад із білоруської.

Залік із зарубіжної літератури. Студент розповідає про творчість Байрона.

— Скажіть,— запитує екзаменатор,— хто із російських письменників писав про великого англійського письменника?

— А хіба ви не знаєте?— у свою чергу поцікавився студент.

— Як це не знаю?— знітився екзаменатор.— Пушкін і Рилєєв!

— Правильно,— погодився студент.— І в якому ж творі Пушкін пише про Байрона?

— У вірші «До моря».

— А що ж Олександр Сергійович там пише?— остаточно перехопив ініціативу студент.

— «Він твій, о море, твій пісняр!»— пафосно продекламував екзаменатор.

— А чому Пушкін називає Байрона піснярем моря?

— Тому що Байрон його оспівував.

— А чому саме море?

— Бо це найбільше імпонувало його настроям.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

«Шановні перчани! Коли ми одержуємо журнал, то перечитуємо його від початку до кінця. А «на закуску» придумуємо усією сім'єю підписи до запропонованої вами карикатури. Ми передплатили «Перець» на перше півріччя наступного року і хочемо, щоб конкурс дотепників продовжувався і надалі. Цього разу у сімейному турнірі перемогла наша донька Оксанка. Ось її підписи до малюнка Валерія Сингаївського («Перець № 9), де намальовано за трибуною ангола, із чортячими ратицями і хвостом: **«Шановні депутати, дозвольте сказати! У мене одна половина виборчої дільниці на території пекла, друга — на території раю».**

Сім'я ЦИЛЮРИКІВ.
м. Шепетівка на Хмельниччині».

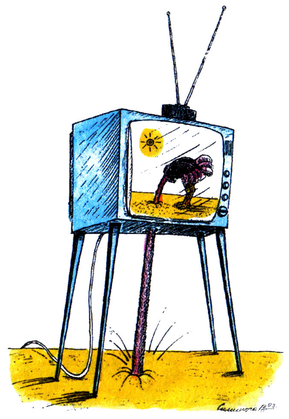

Журі, після ознайомлення із підписами інших учасників конкурсу, вирішило, що Оксана Цилюрик перемогла не тільки на сімейному рівні.

Разом із нею вітаємо і ***Гната Остаповича КУЗЬМЕНКА із с. Саражинки Болтського району Одеської області,*** котрий вважає, що це: **«Нове» парнокопитне».**

А тепер нове завдання. Придумайте підпис до малюнка Вадима СИМИНОГИ. Імена переможців буде названо у першому номері «Перця» наступного року.

Конкурс триває.

ПЕРЕЦЬ № 11 (1544)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.
Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Юрій ЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера.

Здано до набору 03.12.2004.
Підписано до друку 21.12.2004.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 10700 прим.
Зам. 0110411.
Ціна договірна.
© «Перець» 2004 р.
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефонами: 454-81-15, 454-81-38.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Державне видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

16 сторінка

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Я не п'яний! Просто я свідчив у суді.

Георгій МАЙОРЕНКО

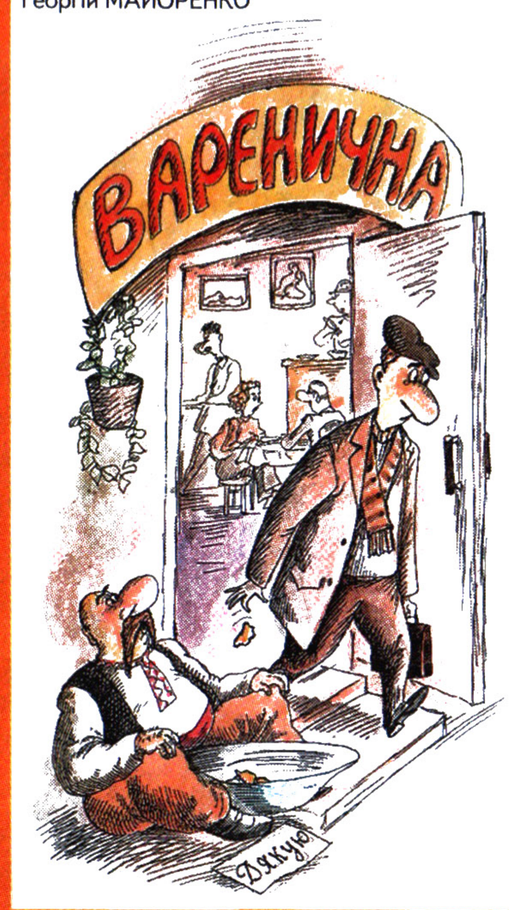

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ой, які ж ми ніжні! Лише тричі ударив по голові, а він уже й знепритомнів.

Георгій МАЙОРЕНКО

— Який строк відмотав, братане?

Валерій ЧМИРЬОВ

Олексій КОХАН

Олексій КОХАН

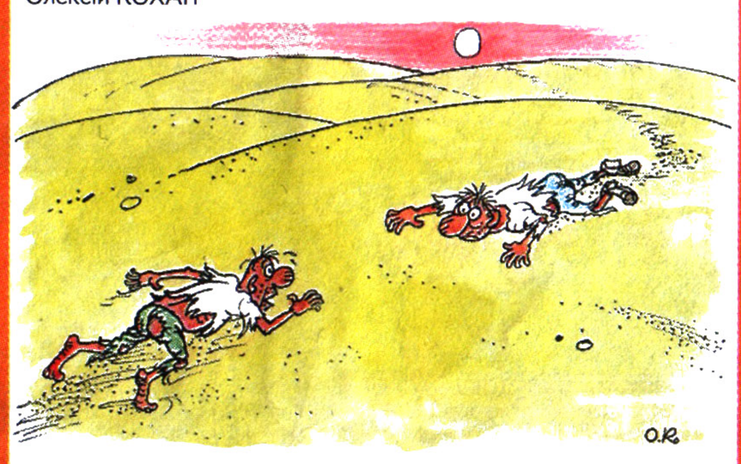

— Ви не знаєте, як пройти до бібліотеки?

Костянтин КАЗАНЧЕВ

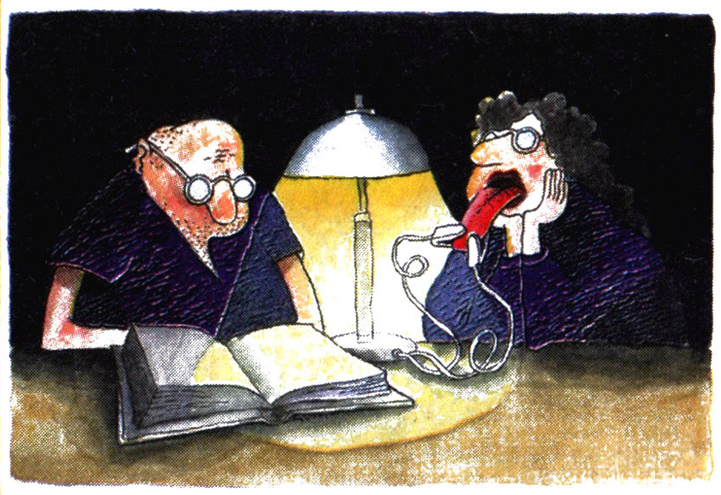

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Олексій КОХАН

— Дуже знайома фізіономія, десь я її бачив.
— Та це ж колишній кандидат!

Валерій ЧМИРЬОВ

— Зайдемо подивимося!

4 820012 960675 11

ЛЮБІ ДРУЗІ!

Триває передплата на журнал «Перець».

Її ви зможете оформити у найближчому поштовому відділенні чи у листоноші.

Передплатна ціна на 6 місяців – 13 грн. 08 коп.,
на 3 місяці – 6 грн. 54 коп.

Індекс: 74393

Будьте з «Перцем»!